

« ΤΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΑ ΕΙΠΕΝ Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΩΝ ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΟΠΤΡΑΣ ΤΟΥ » (Σελ. 68)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ ΔΕ ΝΑΝΤΕΥΙΛ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 49]

Τὴν ὀγδὼν Αὐγούστου ἐπὶ τῆς ταχειᾶς ἀμαξοστοιχίας τῶν Παρισίων ἤτις ἀνεχώρησε τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν ἦσαν δύο εὐτυχῆ ὄντα. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔτρεχε ὀλοταχῶς, ἐσταμάτα, ἐξεκίνησε καὶ ἔτρεχε πάλιν ὡς ἀστραπή. Ἄλλ' ἐν τούτοις ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑδῶν ἐνόμιζον ὅτι ἐπήγαινον ἀργά. Τόσῃ ἀνυπομονησίᾳ εἶχον νὰ φθάσωσι!

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχον ἀποθεωσθῆ ἕκ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς Τουλών. Τὴν προτεραίαν περὶ τὴν ἐσπέραν εἶχον φθάσῃ εἰς Παρισίους. Ἐμειναν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, καθ' ὅς ὁ Ὑδῶν εἶδε τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα τῆς μεγάλης καὶ θαυμαστῆς πόλεως. Ἄλλ' ἀμφοτέροι, ὁ Ὑδῶν καὶ ὁ προστατῆς δὲν ἐδλεπον τὴν ὥραν ν' ἀναχωρήσωσι καὶ νὰ φθάσωσιν εἰς Ἐτρετὰ ὅπου τοὺς περιέμενον αἱ μητέρες των.

Ἐπειδὴ ἡ Βριγίτα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Λεστούρη εἶχεν ἀνάγκην θαλασσίων λουτρῶν, ἡ κ. Λεστούρη ἀπαφάσισε νὰ διέλθῃ τὸ θέρος εἰς Ἐτρετὰ. Ἐνοί-

κίασαν λοιπὸν πρὸ δύο ἐβδομάδων χαριεστάτην ἐξοχικὴν οἰκίαν, καὶ ἀνεμένον ἀνυπομόνως τὸν Ἰωάννην, ὅστις εἶχε λάβῃ τρίμηνον ἀδειαν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθασε τέλος εἰς τὸν πλησιέστερον πρὸς τὸ Ἐτρετὰ σταθμὸν. Τρεῖς γυναῖκες περιέμενον. Πόσον συγκεινημένα ἦσαν, πόσον ἐκτόπα ἡ καρδιά των!

Ἡ κυρία Λεστούρη συνῆψε γνωριμίαν μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ὑδῶνος, περὶ τῆς ὁποίας πολλὰκις εἶχε γράψῃ ὁ Ἰωάννης ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του. Ἡ εὐγενὴς δέσποινα ἐξετίμησε μεγάλως τὴν Μαριάνναν. Αἱ δύο μητέρες ὠμίλου ἀκαταπαύτως περὶ τῶν τέκνων των, περὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ τοῦ ἐνός, περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἄλλου.

Καλὰ καλὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη σταματήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία ὅτε νεαρὸς ναύτης ἐπήδησεν ἕκ τινος βαγονίου καὶ διασκελίζων μὲ μεγάλα βήματα τὴν ἐξέδραν ὤρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς του.

θά μ' ἔλεγεν ὅτι εἶμαι ἀκόμη μωρό. Καὶ διατί τάχα μωρό; Πολύ περισσότερο διασκεδάζω νὰ σε στολίζω, κόρη μου, παρὰ νὰ κάθηναι νὰ παίζω ὅ τι δήποτε ἄλλο. . . Ὡ! τί κομψή πού μου ἔγινες! . . . Εἶσαι εὐχαριστημένη; (Τὴν κάμνει νὰ βαδίῃ ἐπὶ τοῦ τραπέζου).

Δὲν μου λέγεις κάτι τι; (Τὴν ἀναλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας της). Κὺτταξέ με. Ἐγὼ πάντοτε σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγεις τίποτε; Οὔτε ἐν βλέμμα γλυκὺ τοῦλάχιστον, οὔτε ἐν μειδιάμα; . . . Μήπως μοῦ τὴν ἐπῆραν τὴν Ξανθούλαν μου καὶ ἔβαλαν ἄλλην εἰς τὸν τόπον της; Φαίνεται ὅτι δὲν μ' ἀκούεις πλέον, δὲν με καταλαμβάνεις. Καὶ ὅμως ἄλλοτε τί ὠραία συνεννοοῦμεθα! (Κρούει τὴν θύραν). Ποῖος εἶνε; Ποῖος κτυπᾷ; (Φωνὴ ἔξωθεν): Κυρία Κλειώ, μᾶς ἐμήνυσαν ὅτι ἡ Μαρίκα εἶνε χειρότερα. Σὰς το λέγω σὰς, γιατί εἰς τὴ θάλα εἶνε ἐπισκέψεις καὶ δὲν μπορῶ νὰ πάγω.

ΚΑΡΙΟ

Εἰπέ εἰς τὸν Παῦλον ὅτι θὰ πάμε νὰ τὴν ἰδοῦμε τὸ ἀπόγευμα (Ἐπαρέρχεται πλησίον τοῦ τραπέζου). Τὴν καϊμένην τὴν Μαρίκαν! Ἐξ ἐτῶν κοριτσάκι καὶ νὰ ὑποφέρῃ τόσο πολὺ! Ἄχ! πόσον λυποῦμαι! Ὁ πατὴρ της λείπει, ἡ μήτηρ της περιποιεῖται τὰ μικρά της ἀδελφάκια, καὶ αὐτὴ ἡ καϊμένη δὲν ἔχει κανένα νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Θεέ μου, τί νὰ της κάμω

ἐγὼ; Ἦθελα ὅμως νὰ τὴν κάμω νὰ εὐχαριστηθῇ! Χθὲς που ἐπῆγα νὰ τὴν ἰδῶ, εἶχε ἔς τὸ κρεβάτάκι της μίαν κουκλίτσα τῶν εἰκοσι λεπτῶν καὶ τὸ μισὸ κεφαλάκι της ἦτο σπασμένο· καὶ ὅμως μὲ πόσην ἀγάπην τὴν ἐθάπυε καὶ τὴν κατεφίλει! (Φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της). Κάτι μοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦν: νὰ της χάρισω τὴν Ξανθούλα μου μαζί μὲ ὅλη της τὴν προίκα; Ὡ! πόσον θὰ χαρῆ! Καὶ ἐπειτα νομίζω ὅτι θὰ συμφωνῇ καλλίτερα μαζί της (Δαμβάνει τὴν πλαγγόνα εἰς χεῖράς της). Τί λέγεις, ἀγάπη μου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι πάρα πολὺ μεγάλη πλέον; πλησιάζω νὰ γίνω δεκατεσσάρων ἐτῶν: τώρα πλέον εἶμαι μεγάλη. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, Ξανθούλα μου. Ἀλλὰ ὅταν σ' ἀποχωρισθῶ τί θὰ κάμω; Θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ. Πόσον εὐχάριστον μοῦ ἦτο νὰ καταγίνωμαι νὰ σου κόπτω καὶ νὰ σου βάρπτω φορεματάκια! Νὰ λοιπὸν καὶ ἐγὼ τί θὰ κάμω· θὰ μεγαλώσω τὰ ἱχνάρια καὶ θὰ ἐργάζομαι διὰ τὴν μέλλουσαν μητερούλα σου καὶ θὰ σε ἀντικαταστήσω τὰ πτωχὰ παιδάκια· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ βάρπτω τὰ φορεματάκια των. Ἀπεφασίσθη. Μετὰ πολλῆς μου λύπης, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μετανοήσω καὶ νὰ μεταβάλω ἀπόφασιν.

Λοιπὸν ἄς σε φιλήσω ἄλλην μίαν φορὰν, Ξανθούλα μου, δέξαι τὸν τελευταῖόν μου ἀσπασμόν, διότι σὺ εἶσαι καὶ ἡ τελευταία μου κλα μου.

NINA

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Εἰς τὰ Πατήσια εἶνε ἕνας κηπουρὸς ἀπὸ τὴν Νάξον, ποῦ τὸν λέγουν Μπάρμπια-Μανώλη. Ἐχει δύο θυγατέρας, τὴν μίαν ἕως δεκαεπτὰ χρόνων, καὶ τὴν ἄλλην ἕως ἑννέα.

Ἡ Σμαραγδὴ—ἡ μεγάλη—προσέχει καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸ Ῥηγιό—τὸ μικρότερο—, διότι δὲν ἔχουν μητέρα—ἀπέθανε ἡ καϊμένη—καὶ αὐτὴ ἔγεινε δευτέρα μητέρα ἔς τὴν ἀδελφούλα της.

Αὐτὴ πλένει τὰ ρούχά της αὐτὴ καὶ τὰ μπαλόνη· αὐτὴ της μαθαίνει νὰ κάμνῃ τὲς δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ γίνῃ νοικοκυρὰ μίαν ἡμέραν.

Τὸ Ῥηγιό εἶνε καλὸ κορίτσι· πρόθυμο εἰς τὴ δουλειά, ζωηρό, ἀκούραστο· πολλές φορές βοηθεῖ μὲ τὴν Σμαραγδὴ τὸν πατέρα τους νὰ ποτίσουν τὸν κήπο, ἀρμέγει τὴν ἀγελάδα, κάμνει ἀνθοδέσμας μὲ τριαντάφυλλα καὶ τὰς πωλεῖ εἰς τὸν δρόμον τῶν Πατησίων, καὶ εἶνε εὐχαριστημένον τὸ Ῥηγιό, ὅταν ἔρχεται ὀπίσω εἰς τὸ σπιτάκι των, ποῦ εἶνε μέσα εἰς τὸν κήπον, ν' ἀκούῃ νὰ κευδονίζουσι τὰ λεπτά εἰς τὴν τσεποῦλά του.

Εἶνε καλὸ κορίτσι, σὰς λέγω· ἀλλ' ἔχει ἕνα ελάττωμα, ἔχει πείσμα· καὶ τί πείσμα; Φοβερό. Ἄμα εἶπῃ ὄχι! ἐτελείωσε· δὲν ἀλλάζει γνώμη· ὅ,τι καὶ ἂν τῆς εἶπῃ κανεὶς τοῦ κακοῦ λόγια χαμένα.

Ἡ Σμαραγδὴ θέλει νὰ μάθῃ εἰς τὸ Ῥηγιό νὰ πλέκῃ κάλτσες· τοῦ ἔχει δεῖξῃ δυὸ τρεῖς φορές, καὶ τὸ Ῥηγιό, ἔξυπνο καὶ τετραπέρατο ποῦ εἶνε, ἔμαθε κάπως νὰ πλέκῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διατί δὲν ἐπῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι τὸ πλέξιμο· ὅταν τοῦ εἶπῃ ἡ ἀδελφὴ τοῦ νὰ πλέξῃ κατσουριάζει· σήμερα μάλιστα τὸ ἐπίασε τὸ πείσμα του.

— Ὅχι! δὲν θέλω νὰ πλέξω! εἶπε.

— Ἐλα, Ῥηγιό μου, ἔλα, καλὸ μου κορίτσι, πάρε νὰ μάθῃς νὰ πλέκῃς, ἔλα, χρυσό μου, ἔλα.

Τίποτε! ἔς τοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα. Τὸ Ῥηγιό δὲν ἀκούει· κάθεται εἰς τὴν καθέκλαν μὲ μούτρα κατεβασμένα καὶ οὔτε ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀδελφὴν του.

Τότε σηκώνεται ἡ Σμαραγδὴ, κόπτει ἕνα κομμάτι ψωμί, τὸ βάζει εἰς ἕνα πιάτο, βάζει κ' ἕνα ποτήρι νερό, καὶ ἀφίνει τὸ πιάτο κοντὰ εἰς τὴν καθέκλαν.

Τὸ Ῥηγιό καταλαμβάνει τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ· σημαίνουν ὅτι ἂν δὲν πλέξῃ, μόνο ξηρὸ ψωμί θὰ φάγῃ.

Καὶ ἴσα ἴσα σήμερα ποῦ ἔχουν κουκιά μὲ κρέας-κουκιά καὶ ἀγκινάρες, τὸ φαγητὸ ποῦ ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ ὅλα!

Καὶ ὅμως κάθεται καρφωμένον εἰς τὴν καθέκλα· τέτοιο κατηραμένο πείσμα ἔχει!

Ἡ Σμαραγδὴ εἶνε λυπημένη διὰ τὸν κακὸν τρόπον τῆς ἀδελφῆς της· ραγίζεται ἡ καρδιά της νὰ τὴν βλέπῃ κακὸ κορίτσι. Ἄχ! πῶς θὰ ἐλυπεῖτο ἡ καϊμένη ἡ μανουλά της ἂν τὴν ἔβλεπεν αὐτὴν τὴν σιγαμῆν! Αὐτὸ συλλογίζεται ἡ Σμαραγδὴ.

Πλησιάζει πάλιν εἰς τὸ Ῥηγιό.

— Ἄχ! κακὸ κορίτσι, τοῦ λέγει, δὲν συλλογιέσαι λιγάκι τὴν μανουλά μας ποῦ σε βλέπει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κλαίει;

Τὸ Ῥηγιό ἐγύρισε καὶ εἶδε τὴν ἀδελφὴν του ὡσάν νὰ τῆς ἔλεγε:— Ἀλήθεια;

— Ναι, εἶπεν ἡ Σμαραγδὴ, εἶνε λυπημένη καὶ κλαίει ποῦ δὲν ἀκούς· συλλογίσου το μιά φορὰ! ἔλα, ἄφησε πλειὰ αὐτὸ τὸ κακὸ σου πείσμα καὶ πάρε νὰ πλέξῃς.

Τὸ Ῥηγιό, ἀκούμβησε τὸ χεῖρι του εἰς τὸ μάγουλό του, ἔβαλε τὸ μικρὸ δάκτυλο εἰς τὸ στόμα του καὶ ἔμεινε συλλογισμένον.

Ἐμεινε συλλογισμένον ὀλίγην ὥραν καὶ ἐπειτα σιγὰ σιγὰ ἄπλωσε τὰ χεράκια του, ἐπῆρε τὴν κάλτσα καὶ ἤρχισε φρόνιμα, φρόνιμα νὰ πλέκῃ.

Ἐπλέκε καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν καλὴν του τὴν μανουλάν, ἡ ὁποία τώρα θὰ ἦτο εὐχαιρημένη ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἀκούραστα ἦσαν τὰ μικρά του δάκτυλα· ὅταν ἐτελείωσε, τὸ ἐφίλησε γλυκὰ ἡ ἀδελφὴ του, τὸ εἶδε ὁ πατέρας ποῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ εἶπε:

— Νὰ τὸ χαρῶ ἐγὼ τὸ Ῥηγιό μου!

Ἐστρώσαν καὶ τὸ τραπέζι καὶ τὸ Ῥηγιό ἔφαγε τὸ ἀγαπημένον του φαγητόν.

Τὸ Ῥηγιό μετὰ τὸ φαγητόν ἐκάθησεν εἰς τὸν ἴσκιον ἑνὸς δένδρου καὶ ἐσυλλογίζετο· τώρα ὅλοι εἶνε εὐχαριστημένοι, ἡ μητέρα ἀπ' τὸν οὐρανόν, ὁ πατέρας ποῦ μοῦ εἶπε νὰ μὲ χαρῆ, ἡ Σμαραγδὴ ποῦ μ' ἐφίλησε· καὶ κοντὰ σ' ὅλα ἔφαγα καὶ κουκιά καὶ ἀγκινάρες μὲ κρέας! Ἄν εἶχα πείσμα, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ ἐγίνονταν· τὸ πείσμα δὲν εἶνε καλὸ διὰ κανένα, οὔτε γιὰ κείνον ποῦ τῶχει· ἄλλη φορὰ δὲν θάχω πείσμα!

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

[Συνέχεια και τέλος: 18. σελ. 54]

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἠτομάζοντο νὰ στείλωσιν εἰς Ἀφρικὴν ἰδιαιτέρον σῶμα διὰ ν' ἀνεύρη καὶ νὰ σώσῃ τὸν μέγαν περιηγητὴν, ὅταν ὁ Ἑρρίκος Στάνλεϋ, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε ἀνταποκριτὴς τῆς μεγάλης καὶ πλουσιωτάτης ἀμερικανικῆς ἐπιμερίδος Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης

εἰς τὴν Ἰσπανίαν, προσεκληθὴ τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὸν διευθυντὴν του νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους, ὅπου καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀφικθῆ ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἐξ Ἀμερικῆς. Ὁ Στάνλεϋ ἐσπεύσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν, ἰδοὺ δὲ με ποίαν ἀφελῆ μετριοφροσύνην διαγίεται τὴν συνομιλίαν του μετὸν διευθυντὴν του κ. Βέννερ :

«Εἰς τὰς τρεῖς ἀνεχώρησα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠναγκάσθην νὰ μείνω εἰς τὴν Βαυὼννην, ἐφθάσα εἰς Παρισίους τὴν ἐπομένην νύκτα. Διηυθύνθη

κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Μεγάλον Σενοδοχεῖον καὶ ἐκτύπησα τὴν θύραν τοῦ κ. Βέννερ.

— Ὅριστε ! ἐκραξέ μίαν φωνή.

Ἦυρον τὸν κ. Βέννερ εἰς τὸ κρεβάτι.

— Ποῖος εἶσθε ; ἠρώτησε.

— Εἶμαι ὁ Στάνλεϋ.

— Ἄ ! Πάρετε ἓνα κάθισμα. Ἐχω νὰ σᾶς ἀναβέσω σπουδαίαν ἀποστολήν.

Ἐρρίψε τὸν κοιτωνίτην του ἐπάνω του καὶ μοῦ εἶπε με ζωηρότητα :

— Ποῦ νομίζετε ὅτι εὐρίσκεται ὁ Λιβιγκστὼν ;

— Νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰσεύρω, κύριε.

— Πιστεύετε ὅτι ἀπέθανεν ;

— Ἴσως ἀπέθανεν, ἴσως καὶ ζῆ.

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι ζῆ, ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ τὸν εὐρωμεν καὶ σᾶς ἀποστέλλω εἰς ἀναζήτησίν του.

— Ἐσκέφθητε, κύριε, τὰ ἐξοδα, τὰ ἠποῖα ἀπαιτεῖται ταξιδιὸν τόσῳ μεγάλῳ ;

— Θὰ πάρετε κατ' ἀρχὰς 25,000 φράγκα. Ἀποῦ τὰ ἐξαντλήσετε, θὰ ζητήσετε ἄλλα τόσα καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἀλλὰ ν' ἀνεύρετε τὸν Λιβιγκστὼνα.

— Πρέπει νὰ διευθυνθῶ κατ' εὐθείαν πρὸς ἀναζήτησίν του ;

— Ὁχι· θὰ παρευρεθῆτε πρῶτον εἰς τὰ ἐγκαίτια τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ. Ἀπ' ἐκεῖ θ'

ἀναπλεύσετε τὸν Νεῖλον. Ἐμαθα ὅτι ὁ Βάκερ πηγαίνει εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον. Λάβετε ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας πληροφορίας περὶ τῆς ἀποστολῆς του. Ὅταν ἀναβαίνει τὸν ποταμόν, θὰ περιγράφετε ὅ,τι ἔχει τὸ ἀξιοθέατον καὶ θὰ συντάξετε ἓνα ὁδηγὸν διὰ τοὺς περιηγητάς.

— Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ;

— Κατόπιν καλᾶ θὰ κάμετε νὰ ὑπάγετε εἰς Ἱεροσόλημα. Λέγουσιν ὅτι ἐσχάτως ἐγενίαν ἐκεῖ σπουδαῖαι ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΑΝΑΕΥ

Ἀπ' ἐκεῖ θὰ διευθυνθῆτε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ λάβετε θετικὰς πληροφορίες περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Κεδίδου τῆς Αἰγύπτου διαφορᾶς.

— Ἐπειτα ;

— Θὰ περάσετε ἀπὸ τὴν Κριμαίαν. Λέγουσιν ὅτι πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ κατ' αὐτὰς ἀπ' ἐκεῖ ρωσικὴ ἀποστολή, μεταβαίνουσα εἰς Χίβαν. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ὑπάγετε εἰς τὰς Ἰνδίας, διερχόμενοι διὰ Περσίας. Ἐμπορεῖτε νὰ γράψετε μίαν εὐμορφὸν ἀνταπόκρισιν ἀπὸ τὴν

μακρυνὸν καὶ ἐπικίνδυνον ταξιδιὸν του. Τὸ παραπάνω ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς δυσμὰς. Ὁ Στάνλεϋ καθ' ὁδὸν συνέλεγε δσας πληροφορίες ἦτο δυνατόν νὰ μάθῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ Λιβιγκστὼνος. Τέλος μετὰ πορείαν πολλῶν μηνῶν ἔμαθεν ὅτι ὁ ἐνδοξος περιηγητὴς εὐρίσκειτο εἰς ἓν χωρίον, καλούμενον Οὐδζιζι, κείμενον δὲ εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Ταγκανύκας. Διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο, εὐνόητος δὲ ἦτο ἡ συγκίνησίν του, ὅταν διέκρινε μακρόθεν τὸν Λιβιγκστὼνα, καταβε-

« ὙΠΟΘΕΤΩ ΟΤΙ ΕΙΣΘΕ Ο ΙΑΤΡΟΣ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ ; » (Σελ. 73)

Περσίπολιν. Ἀπὸ τὰς Ἰνδίας θὰ ἀναχωρήσετε διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ Λιβιγκστὼνος. Ἄν μάθετε ὅτι διευθύνεται πρὸς τὴν παραλίαν τῆς Ζανζιβάρης, ἀναχωρήσατε πρὸς συνάντησίν του καὶ μάθετε ἐκ στόματός του ὅλας τὰς ἀνακαλύψεις του. Ἄν ἀπέθανεν, φέρετε μαζί σας βεβαίαις ἀποδείξεις τοῦ θανάτου του. Καληνύκτα σας.

— Καληνύκτα σας, κύριε. Ὅ,τι ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ ἄνθρωπος θὰ τὸ κάμω, προσέθηκα.

Ὁ Στάνλεϋ ἀνεχώρησεν ἐκ Ζανζιβάρης τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1871, μετὰ πολυπληθῆ συνοδείαν Μαύρων, τροφᾶς, ἐμπορεύματα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐχρειάζετο διὰ τὸ

βλημένον ἀπὸ κόπους καὶ ταλαιπωρίας :

« Ἐνῶ ἐπροχώρουσιν (λέγει εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε κατόπιν) παρετήρησα τὴν ὀχρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἐφόρει στακτερὸν παρταλόριον, κόκκινον σουρτοῦκον καὶ οὐρανὶ κασκέτο μετ' ἐξασπρισμένον χρυσὸν γαλόρι... Τὸν ἐπλησίασα βραδέως καὶ ἐξάγων τὸν πῖλόν μου : « Ὑποθέτω ὅτι εἶσθε ὁ ἰατρός Λιβιγκστὼν ; » « Μάλιστα » μοῦ ἀπήτησεν, χαιρετῶν με διὰ τοῦ πῖλου του καὶ με γλυκὸν μειδιᾶμα. Ἐφορέσαμεν ἐκ γένου τὰ καλύμματά μας καὶ ἐσφίξαμεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν χεῖρα. « Ἐγγραμονῶ τὸν Θεόν, εἶπον ἐγὼ, διότι κατάρθωσα νὰ σᾶς συνα-

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΤΕ ΤΑ ΑΝΘΗ

Ἐχετε ἴσως κήπον ἢ τοῦλάχιστον μικρὰν πρασιάν. Σπειρετε ἀνθῆ.

Τὸ ἀνθος τρόπον τινὰ εἶνέ τι ζωντανόν, δροσερόν, χαριέν, εἶνε συντροφος καὶ λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς γλῶσσαν θείαν.

Τὸ ἀνθος εἶνε ἡ εἰκὼν ἐνός τινος διανοήματος τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ στίχος εἶνε εἰκὼν ἐνός τινος διανοήματος τοῦ ποιητοῦ. Τὸ ἀνθος φαίνεται ὅτι σὲ βλέπει, καὶ τὸ βλέμμα του εἶνε ἡ ἀναπτυσσομένη κάλυξ. Τὸ ἀνθος ζῆ, καὶ ζῆ ζωὴν μετὰ χάριτος ἐκδηλουμένην, ζωὴν, ἥτις εἶνε σύμβολον τῆς εὐκρινείας, τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς σεμνότητος. Ὅτε τὸ ἀνθος παράσεται κατὰ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, διδάσκει ἡμᾶς μάθημα γλυκύτατον, ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς ἄλλον τινὰ ἥλιον θερμαίνοντα τὴν καρδίαν μας διὰ τοῦ φωτός του. Τὸ ἀνθος τὸ φυ-

μενον ὑποκάτω τῶν θάμνων διδάσκει ἡμᾶς τὴν ταπεινοφροσύνην. Ὅτε δὲ παρατηρεῖ ἡμᾶς καὶ φαίνεται ὅτι μας παρακαλεῖ νὰ το ποτίσωμεν διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ζωὴν του τὴν σχεδὸν ἀποξηρανθεῖσαν, διδάσκει ἡμᾶς νὰ ἐπιζητῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀληθῆ ψυχικὴν δρόσον. Τέλος ὅτε κλίνει καὶ μαραινεταί, ὑπειθυμίζει ἡμᾶς ὅτι καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀποχρωματισθῇ, ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀνθους καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου, αἵτινες φαίνονται ὅτι πολὺ διαφέρουσι κατὰ τὴν διάρκειαν, συγγέονται πρὸ τῆς αἰωνιότητος πρὸ τῆς ὁποίας χίλια ἔτη εἶνε ὡς μία ἡμέρα.

Μάλιστα, σὰς προτρέπω νὰ καλλιεργῆται τὰ ἀνθῆ, διότι ἡ ζωὴ τῶν θελκτικῶν τούτων δημιουργημάτων ἐμποεῖ γαλήνην, ἡρεμίαν, ἀρμονίαν, εἰρήνην ζωογονεῖ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐνισχύει τὴν καρδίαν, διότι πᾶν ὅτι εἶνε θαλερόν, δροσερόν, μεστὸν ζωῆς, ἐπιδρᾷ ἐφ' ἡμῶν αἰσιως, ἐπιφελῶς, ἡ δὲ ἐπίδρασις αὕτη ἀναπτύσσει πάσας τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὰς δυνάμεις. Ω.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Δάση, κοιλάδες κι' ἀψηλά βουνά
Πρασινοντύθηκαν ὄλα, κι' ἀνθίζουν,
Ἡ γῆ ξανάνειωσε γεννᾶ, γεννᾶ
Λουλούδια, μῦρα γύρω ποῦ σκορπίζουν.

Καὶ τὰ λουλούδια μυστικὰ λαλοῦν
Τ' ἀγέρι μαλακὰ σὺν τὰ λικνίζει
Καὶ λέν' καὶ λέν' ἐνῶ κρυφομιλοῦν:
— Ἡ ἀνοιξίς τὰ κάλλη μας χαρίζει.

Ὁ μενεξῆς κρυμμένος ταπεινὸς
Δὲν ἔχει σύντροφον ἀγαπημένον
Μὰ ἡ μυρωδιὰ τοῦ λέει καθενός:
— Ἐδῶ, ἐδῶ θὰ μ' εὔρετε κρυμμένο!

Παντοῦ ζωὴ, λουλούδια, μυρωδιές,
Παντοῦ φωνές, τρελές χαρές, τραγούδια.
Ἡ ἀνοιξίς θερμαίνει τὲς καρδιές,
Φέρνει 'ς τὴ γῆ μυριόχρωμα λουλούδια.

ΦΑΚ

ΕΛΕΟΝΟΡΑ Γ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ
(Εργατική Μέλισσα)

Βραβεύεται εἰς τὴν δέκατην ἑταυρὴν διαγωνισμὸν τῆς ἐπιπέρας
πρὸς εὐρεσίν τῶν λύσεων τῶν κεντρικῶν ἀσκήσεων

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τὰ χωράφια ἔξηραμένα
Περιμένουν τὰ καίμενα.
Τῆς βροχοῦλας τὸ νερό,
Γιὰ νὰ ποιοῦν καὶ νὰ χορτάσουν
Καὶ οἱ γεωργοὶ νὰ πιάσουν
Τὴ δουλειὰ μὲ τὸν καιρό.

Πέφτει, πέφτει ἡ βροχοῦλα!
Τί χαρὰ, καὶ τί δροσοῦλα!
Ἐμαλάκωσεν ἡ γῆ.
Τὸ ἀλέτρι, τὸ ζευγάρι
Ὁ καθέννας σας ἔς τὴν πάρη!
Ἐ τὸ ποδάρι, γεωργοί!

Ἐ πάνω κάτω τὸ ἀλέτρι
Τί αὐλάκια! μέτρει, μέτρει!
Ποῦ ἀνοίγει 'ς τὴ σειρά.
Ἐ πάνω κάτω τὸ ζευγάρι,
Ποῖς κριθάρι, ποῖς σιτάρι
Ἐπέσκει μὲ κρυφὴ χαρὰ.

Ἦλθ' ἡ βροχίς: τί χαρὰ!
Φουντωμένο τὸ κριθάρι,
Τὸ σιτάρι σας χλωρό.
Ἦλθε καὶ τὸ καλοκαίρι
Τὸ δρεπάνι σας 'ς τὸ χέρι,
Γεωργοί, τὸ κοφτερό.

Ὅλα τὰ σπαρτὰ ἔθασμένα:
Πέφτουν, πέφτουν θερισμένα:
Τί δεμάτια! τί πολλὰ!
Τί χαρὰ, τί πανηγῦρι!
Θὰ θερίσῃ ὁποῖος σπείρῃ,
Θὰ χαρῆ καὶ θὰ γελᾷ.

Ἐ το ἀλώνι, 'ς τὸ ἀλώνι
Τὰ δεμάτια του ξαπλώνει
Ὁ καθέννας μὲ χαρὰ.
Καὶ γυρνοῦν, γυρνοῦν τὰ βῶδια
Κι' ἀλωνίζουν μὲ τὰ πόδια
Τὰ σπαρτὰ ξηρά, ξηρά.

Ἄλωνίζουν, ἀλωνίζουν.
Φύσ', ἀέρι, καὶ λιχνίζουν,
Ἡ δουλειὰ νὰ μὴ σταθῇ,
Ὁ καθέννας γιὰ νὰ πάρῃ
Ἐ τὰ σακκιά του τὸ σιτάρι
Καὶ 'ς τὸ σπῆτι του νάλλῃ.

Τὰ σακκιά 'ς τὸ σπῆτι πέρνουν
Καὶ σιγά, σιγά τὰ φέρνουν
Ἐ τὸν καλὸ τὸν μυλωνά.
Καὶ ἀλεῖρι τὸ σιτάρι
Ὅταν γείνη, νὰ τὸ πάρῃ
Ὁ καθέννας δὲν ξεχνᾷ.

Καὶ ζυμώνει κάθε μέρα
Τὰ ψωμάκια ἡ μητέρα,
Καὶ τὰ στέλνει 'ς τὸν ψωμά
Κι' ὁ ψωμάς καλὰ τὰ ψήνει,
Μὰ καὶ κάποτε τ' ἀφήνει,
Ἐ τὸ ποῦμα, καὶ ὄμα.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθώσιν εν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 30 Ἀπριλίου]

82. Διξίγριφος. Ἐνα μέρος τῆς αἰτίας x' ἑνας κάτωσας αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος μίαν νῆσον σχηματίζουν παραθύς.

83. Στοιχειόγριφος. Σοφὸς εἶμι ἐκ τῶν σοφῶν τῆς πάλαι ἐποχῆς Πλὴν χάσῃ τὴν σοφίαν μου τὴν κεφαλὴν ἐν χάσῃ Καὶ μ' αἵματα καὶ πτώματα τὸν κόσμον θά σκεπάσω Ἀπὸ καὶ ἦμην ἄνθρωπος τῶσον σκληρῶς ψυχῆς.

84. Στοιχειόγριφος. Βάλε ῥῶ καὶ διώξε νί Καὶ ἀμέσως θά φανῆ Ἀπὸ ἑνα χορταράκι Ἐνδοξο μικρὸ νησάκι.

85. Κυβέλεξον. Τῆς Ἑλλάδος εἶμαι πόλις καὶ θά μ' εὕρῃ, ὡς ἐλπίζω. Ἀκρωτήριον ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τὰ πάλαι μεγάλα. Σόλα, γῆν καὶ θει θέλεις ἐγὼ μόνη τὰ χωρίζω. Σχηματίζομαι μονάχος διαν εὐρεθῶν καὶ τᾶλλα.

86. Συλλαβικὸν πρέγωνον. Τὸ πρῶτον εἶνε ποταμὸς μέγας τῆς Ἑλλάδος, Τὸν ἀπαντᾷτε βέοντα διὰ τερνῆς κοιλάδος. Τὸ δευτέρου μου ποταμὸς μέγας εἶν' ἐπίσης. Ἀλλὰ εἰς ἄλλην ἤπειρον ἐκεῖνον θ' ἀπαντήσης. Τὸ τρίτον εὐκολώτατα θά δυνηθῆς νὰ εὕρῃς Ἄν ἴσως τὰ δύο πρῶτά μου νὰ κοῦ εἰπῆς εἰςέυρης.

87. Σταυρός. Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΑΗΚΝΣΣΣ σχημάτισαν σταυρὸν συνιστάμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος δύο πτηνῶν.

88. Ἀστήρ. Ἀντικαθιστώντε τοῦς σταυροῦς διὰ τῶν γραμμάτων ἀναγνώσατε καθέτως τὸ ὄνομα νῆσου, ὀριζοντίως τὸπον ἱερῶν, διαγωνίως τὸπον ἀσφαλείας καὶ ἔντομον.

89-90. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἐποχῶν. Α'. Ὁ ἀετός εἶνε ἀρκαδικόν πτηνόν. Β'. Ἄν καθιστᾷ εὐτυχῆ μόνον ὁ πλοῦτος τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἡ ἀρετὴ.

91. Αἴνεγμα. Ἄν καὶ εἶμαι πολὺ ἄστατος εἶμαι πάντοτε ἀγαπητός, διότι ἄνευ ἐμοῦ οὐδεὶς σχεδὸν θά ἠδύνατο νὰ ἀρέσκη. Περιφρονᾷ τὴν λογικὴν καὶ ἀναγκάζω καὶ αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς νὰ μὲ ἀκολουθῶσιν. Τὰ πάντα ὑποχωροῦσιν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας μου. Εἶμαι γέρον διότι ὑπάρχω ἀφ' ὅσου ἐπλάσθη ὁ κόσμος καὶ ὁμοίως διὰ τῶν νεωτερισμῶν μου γατητεύω.

92. Φύρδην - μίγδην. Ραχελίτα νὰ πιᾷσῃ ἄρπα νὰ γλιόσῃ αρμαπατὰ ρα-συδεστά.

93-100. Μαγικὸν γράμμα. Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἐνὸς ψήφου τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς συμφάνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλα: τῶσαι λέξεις: Νούς, Κήθουρα, ἄσμη, Νεμέα, Κάρο κανών, κορφίς, Κρέμων.

- 101. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 8 = Πάλις νῆσου τῆς Μεσογείου 2 4 3 4 5 7 8 = Πρύθμος νὰ γελᾷ. 3 4 5 7 8 = Εὐώδες φυτὸν. 4 5 6 7 8 = Εἶδος ποιήσεως. 5 4 3 7 8 = Φαντασιώδης διήγησις. 6 2 1 7 6 = Ἵγρον. 7 1 3 1 7 8 = Χρανικὸν σημεῖον. 8 4 1 7 8 = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

102. Ἀκροστοιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Ευρώπης. 1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἐπίκλην. 3. Φυσικὸν φαινόμενον. 4. Ἐν τῶν μυστηρίων. 5. Ἥλεκια. 6. Γνώρισμά τῶν πτηνῶν.

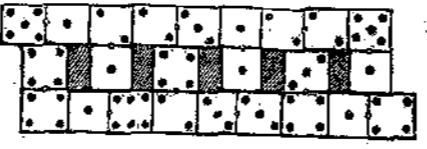
103. Μεσοστοιχίς. Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων ἐκτὸς νῆσαν τοῦ Αἰγαίου πελάγους σχημάτισαν μίαν μεγάλην νῆσον τῆς Μεσογείου.

104. Γρίφος. Ὁ τος ΠΑ τος σοφὸς λείας, Ν ἔς. τος τος τος τος

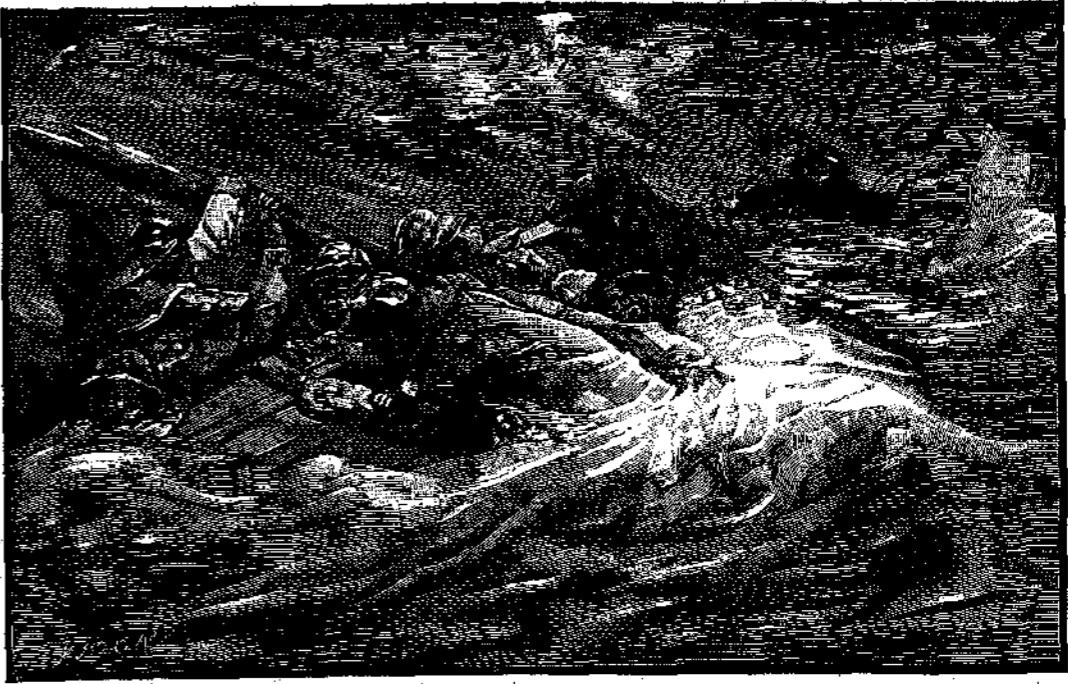
ΛΥΣΕΙΣ

27. Ἐπίδημα (Ε, Π, δῆ, Μ, Α). — 28. Ψυχὴ (Ψ, Χ). — 29. Γαστήρ, ἀστὴρ. — 30. Χέλι, μέλι. — 31. Λίσθος, λέμβος. — 32. Ῥέα, ἱερ. — 33. Ῥοιά. — 34. Τὰ βιβλίον. — 35. I Δ Σ Ω Ν Π Υ Ρ Α Δ Η Σ Π Ο Θ Ο Σ Σ Η Σ Α Υ Θ Α Δ Η Σ Ω Σ Ρ Ο Δ Ο Σ Ν Σ Η Σ

— 37-39. Α'.) Ἴος, εἶος, εἶνος, ὄνος, πῆνος, μόνος, μένος, μέλος, Μῆλος. Β'.) Κῆτος, κῆπος, κόπος, τόπος, πόνος, ὄνος, φῶνος, φῶρος, γῶρος. Γ'.) Πύλος, πόλις, Πύρος, φῶρος, φῶνος, μόνος, μόνης, Μάνης, Μάνη. — 40. Ὡδούνας ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δακτύλου τὰ δεξιῶθεν εὐρισκόμενον πεσόν πέντε. Ἐν σχηματίζομεν πέντε ὁμάς ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα:

— 41-43. α'.) Εὐρώπη, β'.) Ἄννα, γ'.) Ὀλίγα. — 44. Διότι μεσολαβεῖ ἡ νόξις. — 45. Τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς σιλήνης. — 46. ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ (1. Μύρμηξ, 2. Ἐλένη, 3. Λύρα, 4. Πίθηκος, 5. Ὀμηρος, 6. Μῆλος, 7. Ἐρμῆς, 8. Νεφέλος, 9. Ἦλιος). — 47. ΣΙΚΕΛΙΑ (1. Ῥωσσι-α, 2. Μα-κε-δων, 3. Ἠ-λι-ος, 4. Τι-ά-ρα). — 48. Ἡ λαμία καὶ ἡ Μυκάλη εἰσὶν πόλις.

« Οἱ ναύαροι ἐβράτουτο ὀρμεμένητω » (Σελ. 83)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ας ΔΕ ΝΑΝΤΕΥΙΛ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια ἰδὲ σελ. 65]

Ἡ Τρίαινα εἶχεν ἤδη πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν ἀπάρῃ ἐκ Χερσούργου. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἔπλεε με ἀτῶν ἢ με ἰστία, ἄλλοτε δ' ἐναυλόγει εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Εὐρίσκατο εἰς Χόγγον ὅτε συνέβη τὸ ἐπισόδειον τὸ ὄποιον θέλομεν διηγηθῆ.

Ἡμέραν τινὰ ἔπνεε Μέσος (ἄνεμος βορειοανατολικός, ὁ κοινῶς ὑπὸ τῶν ναυτικῶν καλούμενος Γρατῆος) καὶ ἡ θάλασσα ἦτο ἀρκταὴ τεταραγμένη· τὸ βαρύτερον ὄμως δὲν εἶχε καταθῆ καὶ ὁ ναύαρχος ἠθέλησε νὰ ἀποβιβάσθῃ εἰς τὴν ξηρὰν με τὴν λέμβον του (σκαμπαδίαν) τὴν ὁποίαν νὰ ῤμουλκῆ ἢ ἀτμάκατος. Ὁ ναύαρχος παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν πλοίαρχον, ἕνα δόκιμον, καὶ τὸν Ἰωσίκην, ὅστις ἐκράτει τὸν ἐπεन्दύτην του. Ὁ δόκιμος καὶ ὁ Ἰωσίκης, ὡς καὶ οἱ λεμβῆται εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ μείνωσιν εἰς Χόγγον, ἀλλὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν μ. μ. ἔπρεπε πάντες νὰ εὐ-

ρεθῶσιν εἰς τὴν προκυμαίαν ἀναμένοντες τὰς διαταγὰς τοῦ ναύαρχου· ἡ ἀτμάκατος ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ῤμουλκῆσθῃ ἐκ νέου τὴν λέμβον.

Τὴν ὀρισμένην ὥραν ὁ ναύαρχος εὗρεν εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς προκυμαίας τὴν λέμβον του καὶ πάντας ὅσοι εἶχον ἔλθῃ μαζί του· ἀλλ' ἡ ἀτμάκατος εἶχε πάθῃ βλάβην τινὰ καὶ δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ κλεισθῇ.

— Ὁ μηχανικός, εἶπεν ὁ δόκιμος εἰς τὸν ναύαρχον, ἐδυσκολοῦθη πολὺ νὰ τὴν φέρῃ ἕως ἐδῶ, ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ πλέον· καὶ πρέπει νὰ ἀσὶ ἀναφέρω, κύριε ναύαρχε, ὅτι ὁ λέμβοαρχος τῆς ἀτμάκατος εὕρισκε τὴν θάλασσαν πολὺ περισσώτερον τεταραγμένην παρὰ τὸ ἀπάγεμα· θὰ ἔχωμεν τὸν ἄνεμον ἐναντίον μας καὶ δὲν κρῖνει φρόνημον νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπόψε με τὸ ἰστιόν· με κώπας δὲ μᾶς χρειάζονται ὡραι διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Τρίαιναν.

πολλής δυσκολίας κατώρθωσαν οι επί της άκατου ναυαγοί ν' αποβιβασθώσιν επί του θωρηκτού.

Τέλος ο ναύαρχος υποστηριζόμενος υπό δύο αξιωματικών και οι άλλοι βοηθούμενοι υπό φίλων και συντρόφων ανέβησαν εις τὸ κατάστρωμα, όπου ἤλθον ὀλίγον κατ' ὀλίγον και οι αξιωματικοί, ἀφυπνισθέντες ἀπὸ τὸν ἀσυνήθη ἐκεῖνον θόρυβον.

Οὐδείς τῶν ἐπὶ τῆς Τριαίνης ἐφαντάζετο τὰ γενόμενα· πάντες ἦσαν ἤσυχοι.

— Ο ἄνεμος εἶνε σφοδρός, εἶχεν εἶπει ὁ κυβερνήτης· ὁ ναύαρχος βεβαίως θὰ μείνη ἔξω με τοὺς ἄνδρας οι ὁποῖοι τὸν συνώδευσαν· θὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸν αὐτὸ συνέθη· και ἄλλοτε.

Ο ναύαρχος, ἐξηντημένος, αἰσθάνομενος πόνοος εις ὄλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του, οὔτε νὰ ἀμιλήσῃ ἠδύνατο. Διέταξε μόνον ἓνα αξιωματικὸν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν λέμβοαρχον και τοὺς ναύτας ἀμερικανικῆς ἀκατου και νὰ τοῖς δώσῃ ἐκ μέρους του πεντακάσια φράγκα.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, προσεκάλεσε τοὺς δύο ἀνωτέρους αξιωματικούς τῆς Τριαίνης.

— Τίποτε ἄλλο δὲν αἰσθάνομαι πλέον, εἶπε, παρὰ ἓνα δυνατὸν πόνον εις τὸν δεξιὸν βραχίονα· ἂν ἡ ἐξαφνικὴ αὐτῆ ψυχρολουσία, με τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο φύχος τῆς περασμένης νυκτός δὲν μ' ἐπείραζε περισσότερο θὰ πῆ ὅτι εἶμαι γερὸ κάκαλο· ὡς τόσον εὐθὺνὰ τὴν ἐγλύτωσα. Καὶ χωρὶς τὴν γενναϊότητά τοῦ Ἰωσήφ και τὴν ἀφοσίωσι τοῦ σκύλου του, αὐτὴν τὴν στιγμήν, χωρὶς ἄλλο, θὰ μ' ἔτρωγαν τὰ φάρια. ἤξεύρετε πῶς μ' ἔσωσε; ἤρωτησεν ἐν τέλει.

— Ὅχι, κύριε ναύαρχε, δὲν ἤξεύρομεν καμμίαν λεπτομέρεια· ὁ δοκιμὸς ὁ ὁποῖος ἦτο μαζί σας, εἶπε μεταξὺ ἄλλων περὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλ' ὀλίγιστα πράγματα. Ἦτο κατακουρασμένος χθὲς δταν τὸν εἶδα και κοιμάται ἔως αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Τότε ὁ ναύαρχος διηγήθη τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν ἤδη ὅτε ἀνετράπη ἡ λέμβος εἶχε κρατηθῆ ἀπὸ τὸν κοπητήρα (κουραστὴν) αὐτῆς.

» Ἐκρατούμην ἀπὸ τὴν πρύμνην, ἐξηκολούθησεν ὁ ναύαρχος, με ὄλην τὴν δυνάμιν μου· ἀλλὰ τὰ χέρια μου εἶχαν κουρασθῆ, εἶχαν κοκκαλιάσῃ μίαν στιγμήν ὅπου προσεπάθησα νὰ ἀνατιναχθῶ ὀλίγον ὑψηλότερα, ἓνα φοβερὸν κύμα μ' ἐκουκούλωσε, και τὸ στήριγμα ποῦ ἐκράτουν ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐπειδὴ χθὲς ἦτο ψύχος ἐφόρου βαρέα φορέματα, πλὴν δὲ τούτου και αἱ ἐπωμίδες μου παρέλυον τὰς κινήσεις μου. Τὴν φοβεράν ἐκεῖνην στιγμήν, ὅτε ἤμην εις τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, εἶπα με τὸν νοῦν μου: «Τετέλεσται!» Ἐν τούτοις ἀνέβην εις τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐπειδὴ δὲ ἡ σελήνη ἔφεγγε, εἶδα ποῦ ἤμην και ἐνόησα ὅτι τὸ ρεύμα με παρέσυρε μακρὰν ἤρχισα νὰ κολυμβῶ,

προσπαθῶν νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν λέμβον· ἀλλὰ δὲν διέκρινα τίποτε. Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ κινήσω τοὺς βραχίονάς μου. «Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σου στιγμή!» εἶπα με τὸν νοῦν μου. Ἀλλ' ἔξαφνα ἤκουσα μίαν φωνήν, εἶδα κατὶ ὁμοίωσιν με σῶμα ἀνθρώπου.

«— Εἶμαι ἐγὼ, ὁ δῖος πορ. Ἰωσήφης, κύριε ναύαρχε, ἐφώναζεν ἡ φωνή.

«Και εἶδα τὸν Ἰωσήφην, σχεδὸν γυμνὸν διότι εἶχεν ἐκβάλλῃ τὰ περισσότερα φορέματά του, νὰ κολυμβᾷ πρὸς ἐμὲ σκουπτῶν ἐμπρὸς του ἐν κωπίον.

«— Σᾶς ἐζητοῦσα, κύριε ναύαρχε, πιάσετε τὸ κωπί, εἶπε.

«Τὸ ἐκράτησα και ὁ Ἰωσήφης ἐξηκολούθει νὰ κολυμβᾷ διευθύνων τὸ κωπίον πρὸς τὴν προκυμαίαν. Μοι εἶδιδε θάρρος. «Θὰ φθάσωμεν κύριε ναύαρχε.» Ἐν τούτοις ἡ προκυμαία ἦτο μακρὰν ἀκρίτη, τὸ δὲ ψύχος με εἶχε διαπεράσῃ· ὁ Ἰωσήφης ἐκολύμβη γενναίως σύρων τὸ κωπίον, ἀλλὰ τὸ κωπιαστικὸν ἐκεῖνο κολύμβημα τὸν ἐκούραζε.

«— Δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ κρατηθῶ, παιδί μου· θ' ἀπολύσω τὸ κωπί· τοῦ κάκου ἀγωνίζεσαι· θὰ γαθῶμεν και οι δύο· σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου· πῆγαινε ἔως τὴν προκυμαίαν. Σὲ τὸ διατάττω!

«— Τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον! θὰ μείνω μαζί σας ἔως τέλους!

«Εἶχα ἀπολύσῃ τὸ κωπί και ἤρχισα νὰ πίνω θάλασσαν· ὁ Ἰωσήφης τὸ εἶδε και ἐκράτησε τὴν κεφαλὴν μου ἐπάγω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ κύματα δὲν ἦσαν πλέον μεγάλα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν. Αἱ σωματικαὶ δυνάμεις με εἶχαν ἐγκαταλείψῃ, ἀλλ' εἶχα ὄλας τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματός μου.

«— Ἀφῆσέ με, τῷ εἶπα σὲ τὸ διατάττω, ἀκούεις; ὁ ναύαρχος σὲ τὸ διατάττει!

«Ἦσθανόμην ὅτι ὁ δυστυχῆς νέος εἶχεν ἀποκάμῃ ἐπίσης κολυβῶν διὰ δύο, και ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐβυθίζόμεθα ἀμφότεροι. Ἀλλὰ δὲν με ἤκουσε με ἄδραξε ἀκόμη σφικτότερα, και τὰ ὀνύχιά του ἐμβήκαν εις τὸ κρέας μου. Βλέπετε τὰ σημάδια κάτω ἀπὸ τὸ πηγαινί μου; ἀκόμη με πονοῦν! Καμμία ἐλπίς πλέον δὲν ὄπηρχε, και δὲν ἤξεύρω τί συνέθη ἔως τὴν στιγμήν ὅπου ὁ Ἰωσήφης ἐφώναζε, «Ἐδῶ, ἐδῶ Πλοίαρχε!» Ὁ σκύλος ἤρπασε τὸν κύριόν του. «Ὅχι, ἀνέκραζεν ὁ δῖος πορ, τὸν ναύαρχον πιάσε!» Καὶ με ἤρπασεν ἀπὸ τὸν γαιάκον τοῦ ἐπενδύτου μου, κρατῶν τὴν κεφαλὴν μου ἐκτὸς τῆς θαλάσσης.

«Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἐφάνη ἐν φῶς.

«— Κράτει καλά, ἐφώναζεν ὁ Ἰωσήφης εις τὸν σκύλον, κράτει καλά, ἔρχεται βοήθεια, και οὐρλιαζε, ἀκούεις; οὐρλιαζε!

«Ἄλλο τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι ἔως τὴν ὥραν

«Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΗΚΟΥΣΕ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ» (Σελ. 82)

ὅπου συνήλθα εις τὸν ἑαυτὸν μου, τουρτουρίζων ἀπὸ τὸ κρῶ, μέσα εις τὴν ἀκατον τῶν ἀμερικανῶν. Ἀλλὰ χωρὶς τὴν γενναϊότητα και τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ναύτου αὐτοῦ θὰ ὑπῆρχε μία θέσις ἀντιναυάρχου κενὴ αὐτὴν τὴν στιγμήν. Καλέσατε τὸν Ἰωσήφην, κυβερνήτη. Ἄς φέρῃ μαζί και τὸν σκύλον.

«Ὁ Ἰβῶν και ὁ Πλοίαρχος προσήλθον μετ' ὀλίγον. Ὁ ναύαρχος ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωσήφ και ἐευχαρίστησεν αὐτὸν ἐκ βάθους καρδίας· οι ἄ-

ξιωματικοὶ τὸν συνεχάρησαν· εις ὄλους ἔκαμε καλὴν ἐντόπωσιν ἢ μετροπροσῶν τῷ νέου.

«Ὁ κ. Λεστούρης, καθὼς ἔμεινε μόνος μετὰ τὸ Ἰβῶνος, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς δύο χεῖρας, τὸν ἐνηγκαλίσθη και τὸν ἐφίλησε.

«— Εἶμαι εὐτυχῆς, Ἰβῶν, εὐτυχῆς και ὑπερήφανος διὰ σέ, θὰ τὸ γράψω εις τὴν μητέρα σου!

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς ἑκ. DE NANTUIL

ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΤΕΙΝΟΜΥΑΛΟΙ

ΜΥΘΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μικρὰ Ἀσπασία δὲν εἶχε μάθη τὸ μάθη-
μά της καὶ ἡ διδασκάλισσά της, ἡ κυρία Πηνε-

λόπη, τῆς εἶδανε νὰ φάγη ψωμί ξερό, δὴλα δὴ
χωρὶς προσφάγι. Τὸ ψωμί ἦτον ἄσπρο ἄσπρο

καὶ ἀφράτο καὶ πολὺ ὀρεκτικόν· ἀλλ' ἡ Ἀσπα-
σία δὲν ἦτον εἰς τὰ σύγκαλά της, καὶ τῆς
ἐπταίεν ὅλος ὁ κόσμος· ἦτον δυσηρεστημένη καὶ
κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, ὅπως τὸ παθαίνουν οἱ
ἀμελεῖς ἄνθρωποι καὶ μάλιστα τὰ μικρὰ παι-
διά ὅσα δὲν κάμνουν τὰ χρέη των. Τρέχει εὐθὺς

εἰς τὸν κῆπον, εἰς τὸ περίφραγμα ὅπου ἔβοσκον
ὄρνιθες καὶ πετεινοὶ, καὶ πετᾷ τὸ ψωμί της μέσα
εἰς τὸ περίφραγμα καὶ ἐν τῇ πιάσει, γυρίζει
ἔς τὸ σπίτι τρεχάτη. Ἐπρεπε ὅμως νὰ σταθῇ,
διότι θὰ εἶδανε κάτι τι τὸ ὁποῖον πολὺ ἤθε-
λέ την ὠφελῆση.

Δύο πετεινοὶ ἐπεριπατοῦσαν μαζί καὶ ἐσκά-
λιζαν τὸ χῶμα μήπως ἀνακαλύψουν κανένα
σκουληκάκι ἢ κανένα γυμνοσάλιαγκα. Ἐκεῖ
δὲ νὰ σου καὶ ἀκοῦν πάφ! Γυρίζουν καὶ βλέ-
πουν τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Τί ἐπρεπε νὰ κά-

μουν; νὰ το μοιρασθοῦν ὡς καλὰ ἀδελφά-
κια καὶ φρόνιμα φρόνιμα· ἀλλ' αὐτοὶ ἤθελαν
καὶ καλὰ νὰ το κρατήσῃ ὅλον καθένας τους
διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ κύριος Μαῦρος εἶπε:

«Φίλε μου, τὸ κομμάτι τὸ ψωμί εἶνε δικό
μου, διότι ἐγὼ τὸ εἶδα πρῶτος.

— Ἀμ' δέ; Ποῦ τον ἤραμε τὸν κύριον ἰσ-
ἐφώνησεν ὁ κύριος Σανθός, καὶ ἄρχισε μεγάλη φι-
λονικία, φωνὴ καὶ κακό.

Ἐκεῖ δὲ νὰ καὶ φαίνεται ἀπὸ μακριὰ ὁ
κύριος Κόρακας. Ἐπετοῦσε πολὺ βιαστικὰ καὶ
κατέβη καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω ἔς τὸν φράκτην.
Οἱ δύο φίλοι μας δὲν τον ἐπῆραν εἰδήσιν.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἀγριεμένοι ὡς ἄσταχοί.
τὰ λαιριά των ἦσαν κόκκινα φωτιά, εἶχαν

ἀνοικτὰ τὰ στόματά των καὶ εἰδείνεν ὁ ἕνας
εἰς τὸν ἄλλον τὰ μυτερὰ τὰ νύχια του.

Ἀφ' οὗ κάμποσιν ὄραν ἐφοβήρισαν ὁ ἕνας
τὸν ἄλλον μὲ τῆς φωνῆς καὶ μὲ τὰ πηδήματα,
ἦλθαν ἔπειτα καὶ εἰς τὰ ἔργα. Ποῖος ἀρὰ γε
νὰ ἤρχισε πρῶτος τὴν μάχην;

Πολὺ δύσκολον εἶνε τὸ ζήτημα. Ἐγὼ ὅμως
πιστεύω ὅτι καὶ οἱ δύο μαζί ὤρμησαν ὁ ἕνας
κατὰ τοῦ ἄλλου. Ἐκεῖ σὰς ἤθελα νὰ εἶδέτετε
πὼς ἐμαδοῦσαν τὰ πτερά των καὶ πὼς ὁ ἀέρας
ἐγέμισε πτερὰ τριγύρω ἔς τὰ δύο παλληκάρια.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτον νικητὴς ὁ κύριος Σανθός,
ἀλλ' ἔπειτα ὁ κύριος Μαῦρος τοῦ βίγνεται τοῦ
κύριου Σανθοῦ, καὶ ὡς νὰ πῆς κύρινον, σοῦ τον

στρώνει κατὰ γῆς καὶ τοῦ δίνει κάτι τοιμπίες,
Θεὲ μου φύλαγε! Καὶ θὰ τον ἀποτελείωνε τὸν
κακόμοιρον, ἀλλὰ ἄς εἶχῃ χάριν τοῦ κύριου Κόρακα.

Ὁ καίμενος ὁ κύριος Κόρακας θὰ ἔτρεξε καὶ
τους ἐξεχώρισε, ὡς φαίνεται, ἔ; Νὰ τί θὰ εἶπῃ
καλὸς ἄνθρωπος... Μπα! καλὸς κόρακας ἤθε-
λα νὰ εἰπῶ.

Ὁ κύριος Κόρακας ἔβλεπεν αἰματοκυ-
λισμένους, πετᾷ σιγὰ σιγὰ κατὰ γῆς καὶ ἀρ-
πάζει τὸ κομμάτι τὸ ψωμί χωρὶς νὰ τον κα-
ταλάβουν. Ὁ κύριος Μαῦρος ἀφ' οὗ ἐχώρτασε
τοιμπίες τὴν ἀντίπαλό του, γυρίζει μὲ χαρὰ
νὰ πάρῃ τὸ ψωμί, ἀλλὰ ποῦ ψωμί! οὔτε ψωμί
βλέπει οὔτε ψέχουλο.

«Τί ἐγίνε; εἶπε μέσα του. Ἀλλὰ δὲν εἰδέυ-
ρω πὼς σηκώνει τὸ κεφάλαιόν του καὶ βλέπει

τὸν κύριον Κόρακα καθισμένον ἐπάνω ἔς τὸν φρά-
κτην μὲ τὸ ψωμί ἔς τὸ στόμα.

Ὁ κακόμοιρος ὁ νικητὴς τὴν ἐπαθε χιῶτικη!
Τότε ἐνόησε τὴν ἀνοησίαν του... ἐβόηθησε
τὸν παλαιὸν του φίλον νὰ σηκωθῇ, καὶ ἀφ' οὗ

τον ἱτίναξε καλὰ-καλὰ, ἐφυγαν οἱ δύο ὡς
βρεγμένες κόττες, καὶ ἐχώθησαν εἰς τὸν ὄρνι-

θῶνα κατεντροπιασμένοι, διότι ἐχάλασαν τὸν
κόσμον διὰ τὸ τίποτε.

Ὁ δὲ κλέπτης ἐπέταξε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ
ψωμί ἔς τὸ στόμα καὶ ἐφιθύριζε τὴν γνωστὴν
παροιμίαν: Δύο μαχομένων ὁ τρίτος κερδίζει.

[Μίμησις]

Π. Ι. Φ.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Πρωταπριλιά, πρωταπριλιά,
 'Ο κόσμος περιβάλει
 Χριστός ανέστη! πασχαλιά!
 Χαρά Θεού και σχόλη.

Χριστός ανέστη! με τάρνι
 'Σ τὴ σούβλα περασμένο,
 Καὶ με ταῦτό μας, χριστιανοί,
 Τὸ κόκκινο βαμμένο.

Χριστός ανέστη! με φιλιά,
 Μ' ἀγάπην 'ς τὴν καρδούλα,
 « Χριστός ανέστη! πασχαλιά, »
 Λέει καὶ μὰ παιδούλα.

Παιδούλα με χρυσά μαλλιά,
 Μὲ χεῖλια κορανέλια,
 Τὴν λένε Τριανταφυλλιά
 Τὴν τριανταφυλλένια.

Τῆς μάνας πέρνει τὰ φιλιά,
 Τῆς δίνει τὰ φιλιά της,
 Καὶ πὰ' ἡ Τριανταφυλλιά
 'Σ τὴν τριανταφυλλιά της.

« Ἐνα μονάχο ἀνοιχτό
 « Ἐχεις τριανταφυλλάκι,
 « Τριανταφυλλούλα μου, κι' αὐτό
 « Θὰ πάρω με φιλάκι.

« Καὶ θὰ τὸ βάλω 'ς τὰ μαλλιά
 « Τὸ τριανταφυλλάκι.
 « Τὸ δίνεις, τριανταφυλλιά,
 « Νὰ πάρης τὸ φιλάκι ; »

Τὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιάς
 Ἐσεισθῆκαν με χάρι.
 Τὸ δίνει τῆς Τριανταφυλλιάς,
 Κι' ἐκείνη θὰ τὸ πάρη.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝ

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΙΣΤΙΟΝ

Κάτω εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον διεσκέδαζον ἐπὶ τῆς βραχέως παραλίας ἡ Λουκία, ἡ ἐξαδέλφη τῆς Ἑλένης καὶ ὁ ἐξαδελφός της Ἰουλιανός.

Ὁ Ἰουλιανός ἦτο νέος κούφος καὶ ἤθελε νὰ ἐπιδεικνύη σοφίαν καὶ εὐφυΐαν, δύο πράγματα τὰ ὅποια δὲν εἶχεν ἐν ἀφθονίᾳ. Μάλιστα δὲ ἐπηγγέλλετο τὸν ἄθεον, ὅτι δὲν πιστεύει τίποτε, καὶ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὰς δύο νεανίδας, νομίζων ὅτι γίνεται εἰς αὐτάς εὐάρεστος. Ἄλλ' ὅμως συνέβη τούναντίον, διότι καὶ αἱ δύο ἦσαν ἀπὸ πολλῆς ὥρας σκυθρωπαὶ καὶ κατηφείς, λυπούμεναι διὰ τὴν κουφότητά του. Ὅθεν καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ.

Αἰφνης αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου διέχυσαν τελευταίαν τινὰ λάμψιν θαυμασίαν καὶ ζωηροτάτην. Παρευθὺς δὲ αἱ δύο νεανίδες ἀνεφάνησαν «Τὶ ὠραῖον θέαμα! πόσον μεγάλη τοῦ Θεοῦ τὰ ποιήματα!»

— Καὶ πιστεύετε, εἶπε τότε πρὸς αὐτάς ὁ Ἰουλιανός, πιστεύετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιστατεῖ εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ;

— Μάλιστα, τὸ πιστεύομεν, ἀπεκρίθησαν αἱ καλὰ νεανίδες.

— Ὁ Θεός! ὑπέλαβεν ὁ Ἰουλιανός· καὶ τον εἶδετε ποτέ σας τὸν Θεόν.

Ἡ Λουκία ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἐξαδελφόν της μετὰ πολλοῦ οἴκτου. Ἀποβλέψασα δὲ ἔπειτα πρὸς τὸ ἀπέραντον πέλαγος εἶδε μακρόθεν λέμβον ἀλιευτικὴν, τῆς ὁποίας τὸ λευκὸν ἱστίον ἐκολλοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὥστε ἔπλεε μετὰ μεγίστης ταχύτητος.

Στραφεῖσα τότε πρὸς τὸν ἀπιστὸν ἐξαδελφόν της εἶδει πρὸς τὴν λέμβον διὰ τοῦ δακτύλου.

— Κύτταξε, Ἰουλιανέ, ἐκεῖ πέρα.

— Ἐ; τί μὲ τοῦτο ;

— Ποῖος κάμνει τὴν λέμβον νὰ πλέη μετὰ τῆς ταχύτητος ;

— Ὁ ἄνεμος· καὶ τί τάχα μ' ἐρωτᾷς ;

— Ὁ ἄνεμος ; ἐπανάλαβεν ἡ Λουκία. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν τον βλέπω τὸν ἄνεμον, προσέθεσε πειρακτικῶς.

Ω.

ΠΟΝΩ !

Μαῦρες εἰδήσεις μούφεραν ἀπ' τὴ γλυκεῖα πατρίδα.
 Ἡ μάνα μου ἀρρώστησεν, ἡ μάνα μου πονεῖ
 Κ' ἐγὼ μακριὰ 'ς τὴν ξενιτεῖα δὲν ἔχω περὶ ἐλπίδα
 Πλάστη, Παρθένα, εἰπῆτέ μου τὸ τί θεὸ νὰ γενῆ!

'Σ τὸν πόνο σου διπλᾶ πονῶ κ' ἐγὼ, καλὴ μανούλα,
 Ἄς σ' ἐβλεπα νὰ μούδινες χρυσὴ παρηγοριά.
 Τώρα ἐδῶ 'ς τὴν ξενιτεῖα τὴν ἔρμη μου καρδούλα
 Λὲς σχίζουν ἄκαρδα, σκληρὰ κι' ἀνήμερα θεριά.

Ἄς ἡμῶνε 'σ τὸ πλάι σου νὰ ξαγρυπνήσω ἄλγιο,
 Κι' ὅλα τοῦ Πλάστη τ' ἀγαθὰ γιὰ σένα θὰ σκορπῶ !
 Ἔτσι 'ς τὸ μαῦρον πόνο σου τὰ σπλάχνα μου 'σ ἀνοίγω
 Νὰ ἰδῆς τὸ πῶς σ' ἀγάπησα καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ !

ΦΑΚ

ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

— Καλῶς ἦλθατε, καλῶς ἦλθατε, παιδιὰ μου, ἐφώναζεν ἐκ τοῦ κήπου ὁ κ. Θεολόγος εἰς τὰ δύο ἀνέψια του, τὰ ὅποια ἦλθον ὠραίαν τινὰ ἡμέραν εἰς τὸ κτήμα του νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι· τὸ ὠραῖον τοῦτο κτήμα ἔκειτο τρία τέταρτα τῆς ὥρας μακρὰν τῆς πόλεως, καὶ τὰ παιδιὰ εἶχον κάμη ἐξαιρετικὸν καὶ ὑγιεινὸν περιπατόν.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μάρθα ἐπλησίασαν, ἐκαλημέρησαν τὸν θεῖον, καὶ τῷ εἶπον τὰ χαιρετίσματα τῶν γονέων των καὶ τῆς μᾶμης.

— Εἰς καλὴν ὥραν ἦλθατε, εἶπεν ὁ κ. Θεολόγος· σήμερον θὰ πετάξουν αἱ μέλισσαι καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ τὰς βάλω εἰς νέον μελισσοκόφινον. Ἄλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ θεῖος, ἔπειτα ἀπὸ τοιοῦτον περιπατόν ἡμπορεῖ νὰ θέλετε νὰ ξεκουρασθῆτε.

— Ὅχι, ὄχι θεῖε, ἀπήντησαν ὡς ἐξ ἐνός στόματος τὰ δύο παιδιὰ, ἡ δὲ μικρὰ Μάρθα εἶπε μὲ παρακλητικὸν τόνον : «Σὲ παρακαλῶ, θεῖε, δεῖξέ μας τὰ μέλισσα σου!»

Ὁ θεῖος ἐμεδίασε μὲ εὐχαρίστησιν πρό πολλῶν ἐτῶν κατεγίνετο μὲ ζῆλον καὶ ἀγάπην εἰς τὴν μελισσοκομίαν, καὶ ὅλον τὸν καιρὸν τὸν ὅποιον τῷ ἄφινον αἱ ἄλλαι ἐργασίαι τοῦ μεγάλου κτήματός του τὸν ἀφιέρωνεν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν μελισσῶν.

— Εἶθε καλὰ παιδιὰ ἀπ' οὐ ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὰς μελισσὰς μου, εἶπε· ἀλλὰ καὶ ἀξίζουσιν νὰ ἐνδιαφέρεται κανεὶς δι' αὐτάς. Ἐπειτα θὰ σᾶς δώσω ὠραῖον μέλι νὰ φάγητε. Ἀλήθεια, ἐχαιρετίσατε τὴν θεῖαν σας ;

— Θέλει κ' ἐρώτημα ; ἀπήντησεν ὁ Παῦλος· ἡ θεῖα μᾶς ἐστειλεν εἰς τὸν κήπον.

— Καλὰ, λοιπόν, ἐλάτε· νὰ στέκεσθε κάπως μακρὰν ἀπὸ ἐμέ, ἀλλὰ νὰ μὴ φοβῆσθε, ὅταν πετοῦν αἱ μέλισσαι.

— Ἄλλὰ ἀν μᾶς κεντρίσουν, θεῖε ; ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν ἡ Μάρθα.

— Μὴ φοβῆσαι ὅλως διόλου, μικρὰ μου, εἶπεν ὁ θεῖος ἠσυχῶς· αἱ μέλισσαι δὲν κεντρίζουσιν εὐκόλῃ χωρὶς αἰτίαν, μόνον ὅταν τὰς κτυπᾷ κανεὶς καὶ τὰς ἐρεβίξῃ, τότε κεντρίζουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ἐν κέντρισμα χάνουν τὸ κέντρον των καὶ μαζί μὲ αὐτὸ καὶ τὴν ζωὴν των, καὶ καθὼς μου φαίνεται, τὸ ἤξυρουν τοῦτο, καὶ μόνον ἐν ἀνάγκῃ μεταχειρίζονται τὸ ὄπλον των.

Τὰ παιδιὰ παρηκολούθησαν τὸν θεῖον των εἰς τὸν μελισσῶνα, ὁ ὅποιος εὕρισκετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, πλησίον λιβαδίου γεμάτου ἀπὸ ἄνθη, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἔτρεχεν ἡσυχον ρυάκιον. Πολλάκις ἦδη εἶχον ἰδῆ τὰ παιδιὰ τὰς καλαμοπλέκτους κυψέλας καὶ εἶχον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου]

108. Συλλαβογράφος.

Ἐάν τίσταρα στοιχεῖα τ' ἀλφαβήτου ἐννοεῖται, Συνενώσατε, μεγάλην ἀτάκτιαν θὰ ἴδῃτε.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Κορυθαίου.

109. Στοιχειογράφος.

Διῶξε εἴ και βάλε εἴ, Καί 'ε αὐτό τὸ μεταξὺ Χάνεσαι τὸ ἐρπετό, Γίνεται ἐνὸν πιότο.

Ἐστέλη ἐκ Χ. Σ.

107. Στοιχειογράφος.

Ἦ δροσερά μου - σὲ θέλει ὄψις, Εἶμαι καρπὸς τις πολὺ γλυκὺς. Τρία μου φύλλα ἂν ἀποκίψης, Γίνονται δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑπειρωτῶν.

108. Στοιχειογράφος.

Ἐκ συλλαβῶν συνίσταται τριῶν τὸ σύνολόν μου, Καί λέξις εἶν' εὐχάριστος εἰς πάντα ἑμοῖόν μου. Ἐάν τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν ὡς περιττὴν ἐκβάλῃς, Εἰς ἄδραν τὴν τι, πλὴν γλυκὺ εὐθύ; μὲ μεταβάλλεις.

Ἐστέλη ἐκ τῆς Μυροβάτου Ἀνοίκτου.

109. Στοιχειογράφος.

Φυσιᾷ και μὲ δοθεῖσαι και μὲ βοδοκοκινίζει. Ἄν προσθέσῃ ἓνα γράμμα, μὲ φλογίζει, μὲ μαυρίζει.

Ἐστέλησαν ἐκ τῆς Ταραντίλλου.

110. Ἄνιγμα.

Ἐμεθα δύο ἀδελφαὶ διάφοροι τὴν φύσιν. Ἄν δυνήθῃς πορίσῃται ἐκ τῶν ἐξῆς τὴν λύσιν : Ἦ μία ὄκνον ἀγαπᾷ, ἢ ἕλλη τὴν ἀγκάλην, Τὴν μίαν ἔχει ὁ Ἐρμῆς κ' ἢ Ἄρτεμις τὴν ἄλλην.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Πόργου.

111. Ἄνιγμα.

Κλέπτει εἰσέλθων συλῆσαι τὴν πόλιν· ἄλλ' ἢ μὲν πόλις ἔφυγεν, οἱ δὲ κάταικοι μέιλαντες συνελήφθησαν.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Ἐκτορος Ζερβαδάκ.

112. Ἐρώτησις.

Τί πρᾶγμα ἔσον αἰφνιδίως και ἂν πύση εἰς τὸ νερόν δὲν τὸ ταρασσει καθέλου;

Ἐστέλη ἐκ Πύργου τοῦ Ἑπειρώτου.

113. Παίγνιον.

Ἄπο πάντα κυρεῖα ἀφαιρούμετες ἐν πῶς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν 0;

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Μαύρου τῆς Ἑνίτιας.

114. Λογοπαίγνιον.

Πότε ὁ βοῦς εὐαδιάζει;

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Ἀλιάνου τοῦ Μασσηγορέου.

115-116. Μεταμορφώσεις.

Β', Ἦ βᾶτος δι' ἑ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ πότος. Β', Ὁ οἶκος δι' ἑνὲς μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ χάρτης.

Ἐστέλη ἐκ Θιμ. Χριστοφίδου.

117-121. Φωνηεντόγράφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφῶνων σχηματίσαν πέντε λέξεις ἂν ἐκάστη νὰ περιέχῃ τρία διάφορα φωνήεντα.

Ἦ τάξις τῶν συμφῶνων δόναται νὰ μεταβληθῇ Δι' εὐρεθησόμεναι λέξεις σημαίνουσαι τὰ ἐξῆς :

- 1) Ἀρχιστράτηγαν ἀρχαῖον
 - 2) Ὀρος τῆς Ἑλλάδος
 - 3) Πόλιν νήσου τῆς Μεσογείων
 - 4) Πόλιν τῆς Ἑλλάδος
 - 5) Ἀρχαῖον φιλόσοφον.
- α.) ΑΧΣΡΚ. β.) ΘΚΝΡ. γ.) ΘΜΡΝΣ. δ.) ΣΡΚΤΣ. ε.) ΡΤΚΣΣ.

Ἐστέλη ἐκ τῆς Ἐλισκολεπόρου Κόρης.

122. Φύρδην-μίγδην.

Εἰρώθε τὴν αὐτίνοχε τῆς δάλλος δινική σου αὐχενυτι, ἀπὶ ντὴ ασχυτίδου τῆς ἐνδική σου ασχυδατί.

Ἐστέλη ἐκ τῆς Κωνσταντοῦ Σημείας.

123. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσαν φράσιν πνὴ λεχθεῖσαν ὑπὸ μεγάλου βασιλέως τῆς ἀρχαιότητος ἐν κρισμοτάτῃ στιγμή τοῦ βίου του και καταστάσαν παρομοιωθῆ :

ΑΑΑΒΒΒΖΗΚΑΜΜΝΝΟΟΠΡΡΡΤΤΥΥ

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Κόζη.

124. Ἀκροστοιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται τὸ ὄνομα ἐρπετοῦ.

- 1. Σύνυκος βασιλέως.
- 2. Μῆρος τοῦ σώματος.
- 3. Ζῶον.
- 4. Ὄνομα λυρικοῦ ποιήματος.
- 5. Ποτόν.
- 6. Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Μεγαλεσιῶ Καθρέπου.

125. Μεσοστοιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται τὸ ὄνομα μέρους τοῦ σώματος τῶν ζῶων.

- 1. Χρήσιμον εἰς τὴν χαρτοποιαν.
- 2. Μῆρος τοῦ χρόνου.
- 3. Εἶδος ζῴου.
- 4. Αποτέλεσμα συγκρούσεως δύο σκληρῶν σώματων.
- 5. Εἰς τῶν ἐπιτὰ σφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.
- 6. Περιεχόμενον τῶν ἐφημερίδων.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ ΜΑ) ὄντος Ναυάρχου.

126. Φωνηεντόλιπον.

Χρσ-ν-ε-λγκ-εε-Δπλοσ-πρσ-ε-πδκ-κ-δ-ε-εν-γκ.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Κτερίνου Πουλίου.

127. Ἑλλησοφύφωνον.

Ἄ ἠ ἦ ῥ * ἰ ὀ * ὄ ἰ ε - ἐ ε ἰ ὄ * ὄ ἰ ῖ - εἰ * ῶ ὀ - ἄ * ὀ * ὄ ὀ * - ὄ ἰ εἰ - ἰ ἄ - ὀ - ὀ * ε ἠ * ἄ ἄ - ὀ * - αἰ - ὄ ὀ * - εἰ * - ἐ ἰ - ἰ ἄ - ἰ ἄ * ὄ ἄ ἄ - ὀ * ὀ *.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Δερβόχου τοῦ Φαλήρου.

128. Γρίφος.

Ὡς 1/2 ε, αἰ τέ, Ρ, Μ, Π =

Ἐστέλη ἐκ Α. Α. Κουταράτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Φεβρουαρίου πνευματικῶν δοθησῶν.

- 49. Ἀνεμώνη (Α, ναί, μόνη). - 50. Ροδάκτανον (Ρόδα, κοινόν). - 51. Ρῆμβος, κόμβος - 52. Κινάρα, κιάρα. - 53. Ἀσία, Δίας. - 54. Σμύρνη. - 56.

55. ΠΥΡ-Α-ΓΡΑ	Ε Α Ρ
Α-ΔΕΛ-ΦΙ	Ε Υ Θ Υ Σ
ΓΡΑ-ΦΙ-ΤΗΣ	Ρ Α Θ Υ Μ Ο Σ
	Ρ Υ Μ Ο Σ
	Σ Ο Σ
	Σ

- 57. Ἦ βροχή. - 58. Τοκοθετούμεν τὴν 7ην ἐπὶ τῆς 10ης, τὴν 4ην ἐπὶ τῆς 3ης τὴν 6ην, ἐπὶ τῆς 2ας, τὴν 1ην ἐπὶ τῆς 3ης και τὴν 3ην ἐπὶ τῆς 9ης. - 59. Ὁ ἀήρ. - 60. Ἐν ποτήριον κατὰ τὸ ἡμισυ πλῆρες ἔχομεν ἰσοδυναμί μὲ ἓν ποτήριον κατὰ τὸ ἡμισυ πλῆρες ἔχομεν λοιπὸν τὴν ἐπομένην ἰσότητα 1/2 κενόν = 1/2 πλήρες, και ἐτεῦθεν προκύπτει ἀναγκαίως : 1 κενόν = 1 πλήρες. - 61. Ἦτο 9 ἔτων, διότι 9 + 15 = 8 x 3. - 62. ΔΟΥΝΑΒΙΣ (1. Δῆλος. 2. Ὀρασις. 3. Ὑς. 4. Νύξ. 5. Ἀετός. 6. Βερσαλία. 7. Ἰκτίνος. 8. Σηκουάνας). - 63. ΣΙΚΕΛΙΑ (Σαρβ. Ἴος Κῶς. Εὐθόια. Λέσθος. Ἰκαρία. Ἄνδροί). - 64. ΛΑΜΑΧΟΣ (1. Θεᾶς. 2. Πρίδμος. 3. ΣάμοΣ. 4. ἔδρ. 5. Δύχην. 6. Ξενοφών. 7. Χρωστῆρ). - 65. Ἦ ἀρετῆ, ἢ ἀγαθότης και ἢ μετροπροσῶνη εἶνε τὰ καλλίτερα προτερήματα εἰς μίαν κόρην.